בס"ד

יום **ב'**, **ה' בניסן** תש"ס (**10** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הסעיף הראשון דאתמול:
=נוסדה היום, **ד' בניסן** בשנת תרל"ה(1875-5635), **מקווה ישראל** – בית ספר חקלאי ראשון...=
עורר שאלה אצל קורא שהוא אחד הבוגרים של המוסד:
"...עד כמה שידוע לי מקווה ישראל נוסד ב- 1870. (דרך אגב, אני בוגר מקווה בשנת 1970 שזה מחזור ה- 100 והיו חגיגות מיוחדות לרגל הארוע בהשתתפות דוד בן-גוריון שהגדיר את מקווה כראשיתו של הישוב היהודי בארץ ישראל- זה לפני הקמת המושבות הראשונות, פתח-תקווה והאחרות). אנא בדוק את התאריך..."
ואכן עשיתי. ולפי אותו כלל שהזכרנו בשבוע שעבר: הכלל הוא לקבוע לפי ריבוי המקורות, מסתבר שמלבד אותו **יומן קק"ל** שממנו לקטתי את הרישום (נתפלל שבנושא בעלות קרקעות ארץ ישראל הם יותר דייקנים...!), כל המקורות מצביעים על שנת תר"ל (-1870 5630) כתאריך היווסדו של מקווה. תודה על התיקון והמשיכו להעיר ולהאיר...

מעניין לעניין באותו עניין:קצת מתולדות יוזם הרעיון..."לראשונה בהיסטוריה של צרפת מונה יהודי לתפקיד בכיר בממשלה. **יצחק אדולף קרמיה**, מראשי הקהילה היהודית בצרפת, מונה בשנת 1848 לתפקיד שר המשפטים בממשלת צרפת. כרמיה (1796-1880), שנמנה עם מנהיגי המהפכה הדמוקרטית של 1848, התפרסם בשנת 1840, כאשר מתח ביקורת פומבית קשה על מדיניות ממשלתו, שעודדה את יוזמי **עלילת הדם** נגד היהודים בדמשק. כשר המשפטים, הנהיג כרמיה מדיניות ליברלית. הוא יזם את ביטול עונש המוות לאסירים פוליטיים וביטל את העבדות, שהיתה נהוגה עד אז במושבות הצרפתיות מעבר לים. ב 1860- היה בין מקימי הארגון היהודי "כל ישראל חברים" (=***Alliance Israelite Universale***), וב 1863- נתמנה כנשיאו. ביוזמתו של כרמיה, הוקם בארץ ישראל בית הספר החקלאי "מקווה ישראל". [ואלה תולדות... 2000]

היום, **ה' בניסן**, יום פטירתו של "**אוהב ישראל**" – **ר' אברהם יהושע השל** מאפטא, (תקט"ו-תקפ"ה: 1755-1825), אחד מגדולי תלמידיו של הצדיק, ר' אלימלך מליז'נסק. הוא נקרא "אוהב ישראל" על-שם ספרו שחיבר לפירושו על פרשיות התורה. בכל הזדמנות הוא גילה מידה מופלגת של אהבת ישראל, והנחיל מידה טובה זו לחסידיו הרבים.
כדוגמא, המעשה הבא:
הרבי מאפטא נסע פעם לעשות את השבת בעיר אחת. באותו מקום דרו שני בעלי-בתים אמידים, שדירותיהם היו מרווחות ומרוהטות בטוב-טעם, ושניהם בקשו להתכבד בכבוד הגדול, לארח בביתם את הרב השל, הרבי מאפטא, רבם ומאורם של ישראל.
התעניין הצדיק בטיבם ובמעשיהם של שני בעלי-בתים אלה, והוברר לו שאחד מהם אינו מדקדק ביותר במצוות, ועם זאת הוא ענוותן וצנוע ואינו מתהדר בעשירותו. לעומתו נודע העשיר השני כירא שמיים המהדר במצוות, אלא שהיה מתגאה בתורתו ובמעשיו בפני הבריות.
בחר הרב מאפטא להתאכסן אצל בעל-הבית הראשון, אף שהיו מרננים אחריו שאינו מדיר עצמו מדבר עבירה. וכאשר נשאל פעם הצדיק ע"י מקורביו, מדוע העדיף אותה אכסניה ופסח על ביתו של הגביר, הנודע בכל העיר כמדקדק במצוה קלה כבחמורה, השיב לשואלים:
אותו גביר נקי אמנם מכל עבירה, אבל כיוון שפגום הוא במידת הגאווה, נאמר עליו בגמרא: "אמר הקדוש-ברוך-הוא: אין אני והוא יכולין לדור בעולם" [סוטה ה.] ואם הקב"ה ,כביכול, אינו יכול להימצא עם בעל-גאווה במחיצה אחת, לא כל-שכן אני!
אבל הגביר השני, שטבועה בו מידת הענווה והצניעות, אף-על-פי שנכשל פעם בפעם בעבירה זו או אחרת – הרי נאמר עליו בתורה: "...השוכן איתם בתוך טומאותם." [ויקרא טז' 16]. ואם הקב"ה, כביכול, מוצא לו מקום לשכון בתוך טומאות ישראל – ודאי שאף אני רשאי להימצא באכסניה שכזו...

יום נעים (עם ציפיה לישועה בחודש הגאולה)!

בס"ד

יום **ב'**, **ה'** ב**ניסן** תש"ס (**10** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978
[פרפראות לתורה]

יום נעים (עם ציפיה לישועה בחודש הגאולה)!